

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 18230

гр. София, 13.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
закрито заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

като разглежда дело номер **5429** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. П. С. от [населено място], подадена чрез процесуалния му
представител адв. М. Г., против заповед за прилагане на принудителна административна мярка №
26-4332-001611 от 27.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. „з“, гг) от Закона за движение по пътищата
(ЗДвП), издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати
съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с
материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. В жалбата е
обективизирано и искане по чл. 166, ал. 2 от АПК за спиране на оспорената принудителна
административна мярка, обосновано със значителни и трудно поправими вреди, които ще
настъпят в професионалния и личния живот на оспорващия. Работата му е свързана с ползването
на автомобил, тъй като жалбоподателят е мебелист и отнемането на свидетелството за управление
на моторно превозно средство (СУМПС) е пречка за упражняване на трудовите му задължения,
което от своя страна рефлектира и върху издръжката на семейството му, което се състои от жена и
две деца.

Настоящият състав счита, че искането за спиране е направено от надлежна страна –
адресат на оспорената заповед, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането за спиране е основателно по следните съображения:

С оспорения акт, административният орган е наложил принудителна административна мярка
(ПАМ) по чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „з“, гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, до решаване на
въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В заповедта е посочено, че се отнема и
СУМПС №[ЕИК]. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че на
25.03.2026 г. около 11:26 часа в [населено място],[жк], на [улица]до „RHONIX“ – Фарма, с
посока на движение от [улица]към [улица], С. П. С. управлява собствения си лек автомобил Ш.
О. с рег. [рег.номер на МПС] и след извършена полицейска проверка е установено, че

управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация от 24.03.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд.

След анализ на заявените от жалбоподателя твърдения, с оглед приложените по делото доказателства и като съобрази закона, настоящият съдебен състав установи следното:

От доказателствата по делото се установява, че на 25.03.2026 г., в резултат на извършена полицейска проверка на С. П. С. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4973813/25.03.2026 г. за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН е вписана констатацията, че управлявания автомобил е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Със съставянето на акта са иззети като доказателства: СУМПС №[ЕИК]; два броя рег. табели; СРМПС №[ЕИК].

На същия ден – 25.03.2026 г., С. П. С. е сключил застраховка "Гражданска отговорност" за собствения си автомобил "Ш. О." с рег. [рег.номер на МПС] с период на застрахователно покритие от 25.03.2026 г., 18:00 часа до 24.03.2027 г., 23:59 часа. От приложената по делото справка от „АИС-КАТ-Регистрация“ се установява, че сключената застраховка "Гражданска отговорност" е отразена и в централната база данни и софтуерна система, чрез която КАТ обработва регистрациите на автомобилите в България, като е отразено, че на 25.03.2026 г., в 17:00 часа е извършена служебна промяна на регистрация на процесното МПС, а именно служебно възстановяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд за валидна „Гражданска отговорност“.

Въз основа на съставения АУАН е издадена и заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001611 от 27.03.2026 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която за извършеното от С. П. С. нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, гр) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. В заповедта е вписано и обстоятелството, че се отнема СУМПС №[ЕИК].

При така установените фактически обстоятелства, настоящият състав приема от правна страна следното:

В конкретния случай, предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ е допуснато по силата на закона – чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съгласно която подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

При тази хипотеза, допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт, може да бъде спряно по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК по искане на оспорващия при наличие на условията на чл. 166, ал. 2 от АПК, според които разпоредби, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, т. е. съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Анализът на така цитираните правни норми обосновава извода за наличието на две кумулативно изискуеми предпоставки, въз основа на които, съдът може да постанови спиране на допуснато по закон предварително изпълнение на административния акт – възможност за причиняване на оспорващия значителна или трудно поправима вреда и възникнали след постановяване на акта нови обстоятелства.

С оглед цитираната по-горе разпоредба на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, в този вид производства, в тежест на оспорващия е да докаже наличието на опасност от настъпване на

вредоносни за него последици в резултат на предварителното изпълнение на административния акт, т. е. тежестта за доказване се носи от оспорващия, защото доказването е насрещно и адресатът следва да представи доказателства, че то би могло да причини значителна или трудно поправима вреда. Във всеки конкретен случай, съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК, преценява дали незабавното му изпълнение може да причини такава вреда на адресата, която да бъде противопоставима на предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК. В този смисъл, за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му.

Текстът на чл. 22 от ЗАНН указва, че за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

В настоящият случай, целта на постановената ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата, както и да предотврати осъществяване на административни нарушения, свързани с движението по пътищата. Защитените обществени отношения се характеризират с особена важност, доколкото управлението на МПС съставлява дейност с повишена опасност за живота и здравето на участниците в този процес. Част от законовите мерки, регламентиращи опазване на живота, здравето и имуществото на участниците в движението по пътищата, респ. репарирание на претърпените от тях вреди, е и императивно въведеното правило за наличие на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Изпълнението на така въведеното императивно правило за поведение е скрепено със санкцията по чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП, съгласно която норма, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.

Анализът на установената фактическа обстановка обосновава извод за наличие именно на посочената по-горе хипотеза, доколкото се установява, че собственият и управляван от жалбоподателя автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е с прекратена на 24.03.2026 г. регистрацията поради липса на застраховка "Гражданска отговорност".

От друга страна следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. 2 от ЗДвП, която указва, че служебно прекратена регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Процесният случай, разгледан в светлината на цитираните разпоредби показва, че към момента на сключване на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" и уведомлението от Гаранционен фонд за валидна „Гражданска отговорност“, са настъпили материално правните предпоставки за служебно възстановяване на прекратената регистрацията на превозното средство, съответно същата е била служебно възстановена. Тези фактически обстоятелства са възникнали на 25.03.2026 г. преди постановяване на оспорената ЗППАМ № 26-4332-001611 от 27.03.2026 г., но не са взети предвид от административния орган – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“. Със сключването на валидна застраховка "Гражданска отговорност" са постигнати целите по чл. 22 от ЗАНН - предотвратяване и преустановяване на административното нарушение и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от него.

Следва да се има предвид, че предварителното изпълнение на административен акт има акцесорен (несамостоятелен) характер, тъй като е пряко обвързано с основния административен акт. Разпореждането за предварително изпълнение (в т. ч. и допуснатото по закон) не може да

съществува самостоятелно – то обслужва ефикасността на основния акт, като позволява той да породи правни последици преди окончателното му влизане в сила.

Съобразявайки горните обстоятелства се налага извод, че заявените от жалбоподателя С. П. С. значителни и трудно поправими вреди, свързани с невъзможността да изпълнява професионалните си задължения, което рефлектира върху издръжката на семейството му, в конкретния случай се явяват противопоставими и надделяващи над предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК, доколкото последните са вече защитени и обезпечени от сключената задължителна застраховка "Гражданска отговорност".

По изложените съображения, искането за спиране се явява основателно и следва да бъде уважено, като се постанови спиране на оспорената ЗППАМ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА ПРЕДВАРИТЕЛНОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ на заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001611 от 27.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: